

Arrest

nr. 123 797 van 12 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 13 augustus 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 juli 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 19 september 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 april 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat L. BIJNENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 januari 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van echtgenoot van een Belgische onderdaan.

1.2. op 5 juli 2013 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt :

“(…) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 16.01.2013 werd ingediend door:

(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie.

Uit de voorgelegde bewijzen van de bestaansmiddelen van de Belg blijkt dat deze noch stabiel noch regelmatig zijn. Immers, de Belgische onderdaan legt aanslagbiljetten voor van het jaar 2011 en 2012 betreffende de inkomsten van de jaren 2010 en 2011. Hieruit blijkt dat de Belgische onderdaan een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid en een werkloosheidsuitkering krijgt. Voor het jaar 2012 werden eveneens deze bewijzen aangebracht waaruit blijkt dat er zowel een arbeidsongeschiktheids- als een werkloosheidsuitkering werd ontvangen. Echter, het attest betreffende arbeidsongeschiktheid bakent de periodes af van 16/04/2012 tot 01/07/2012 en van 27/08/2012 tot 03/02/2013. Gezien er geen bewijzen werden voorgelegd van de Belgische onderdaan na deze datum is het onmogelijk te weten wat de huidige situatie is. Er is niet vast te stellen of de referentiepersoon nog steeds deze uitkeringen ontvangt en hoeveel deze bedragen. Daarnaast werd eveneens een arbeidscontract op naam van betrokkene voorgelegd. Echter, het gaat hier om een zeer recent contract waarvan de stabiliteit onmogelijk beoordeeld kan worden. Tevens werden er geen loonfiches bijgevoegd waardoor onduidelijk is wat de uiteindelijke netto-inkomsten zijn. Tenslotte bepaalt de wet van 15.12.1980 dat bij een aanvraag in functie van een Belgische onderdaan deze het is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Bijgevolg werd er op onvoldoende wijze aangetoond dat aan de gestelde voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen voldaan werd.

Het recht op verblijf wordt daarom geweigerd aan betrokkene en het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken. (…)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van het redelijkheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsplicht.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat er een verhoogd risico is om ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, dit terwijl de verzoekende partij en haar partner indien nodig hulp ontvangen van de familieleden en zodoende geen beroep dienen te doen op het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bovendien verwerft de verzoekende partij sinds april 2013 een eigen inkomen. De verwerende partij heeft dan ook geen rekening gehouden met alle elementen van het dossier. De verzoekende partij herhaalt dat de verwerende partij rekening had moeten houden met het feit dat de verzoekende partij en haar partner deel uitmaken van een ruimere familie waarbinnen zij elkaar zo nodig helpen en financieel ondersteunen. De verwerende partij had geen beslissing kunnen nemen zonder zich te vergewissen van de omstandigheden eigen aan de zaak. Geen enkele redelijke en zorgvuldige overheid had dan ook dergelijk bevel betekend.

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

2.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is zoals uit de bespreking hierna zal blijken.

2.4. Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, op grond waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt :

“(…) Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

– dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachttuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.”

De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift dat de verwerende partij geen rekening zou gehouden hebben met alle elementen van het dossier, omdat de verzoekende partij sinds april 2013 zelf een inkomen verwerft. De bestreden beslissing bevat nochtans het volgende motief, waaruit blijkt dat de verwerende partij met dit element wel degelijk rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing: *“Daarnaast werd eveneens een arbeidscontract op naam van betrokkene voorgelegd. Echter, het gaat hier om een zeer recent contract waarvan de stabiliteit onmogelijk beoordeeld kan worden. Tevens werden er geen loonfiches bijgevoegd waardoor onduidelijk is wat de uiteindelijke netto-inkomsten zijn. Tenslotte bepaalt de wet van 15.12.1980 dat bij een aanvraag in functie van een Belgische onderdaan deze het is die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.”* De verzoekende partij maakt niet op enige concrete wijze aannemelijk dat dit motief kennelijk onredelijk zou zijn.

De verzoekende partij stelt verder dat zij en haar partner indien nodig hulp ontvangen van de familieleden, en zij en haar partner deel uitmaken van een ruimere familie waarbinnen zij elkaar zo nodig helpen en financieel ondersteunen, en zodoende geen beroep dienen te doen op het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Naast de vaststelling evenwel dat zij dit niet kenbaar heeft gemaakt aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing en het bestuur bezwaarlijk ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden, dient alleszins gesteld dat de referentiepersoon dient te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De loutere intentieverklaring van familieleden om financieel bij te springen indien nodig kan bezwaarlijk gezien worden als stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen waarover de referentiepersoon effectief beschikt.

2.5. Uit voorgaande bespreking blijkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat *“Bijgevolg er op onvoldoende wijze (werd) aangetoond dat aan de gestelde voorwaarde betreffende de bestaansmiddelen voldaan werd”*.

2.6. Tenslotte stelt de Raad vast dat de verzoekende partij het motief van de bestreden beslissing met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten, namelijk *“Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis Art 7, §1, 2° legaal verblijf in België verstreken”*, niet betwist. Dit blijft dus staan.

2.7. Het enig middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf mei tweeduizend veertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER